

det end var hende at skulle være sammen med ham, var hun ham i sit stille Sind taknemlig for hans Omtanke.

Da man satte sig tilbords, sørgede hun for, at de kom til at sidde saa langt fra hinanden som muligt, og i det hele gjorde hun sig Umage for at lade, som om han ikke var tilstede. Men hun kunde ikke lade være at lægge Mærke til, at han imod Sædvane næsten ikke rørte Karaflerne. Paa en iøjnefaldende Maade fyldte han Gang efter Gang sit Glas med Vand, som han akkurat farvede med nogle Draaber Vin. Det var tilsidst ikke til at tage fejl af, at han gjorde det i en bestemt Hensigt, at han havde planlagt et eller andet Overgreb og paa Forhaand vilde sikre sig mod at blive mistænkt for at handle under Paa-virkning af Spiritus.

En vild Angst greb hende med eet . . . Hvad havde det gale Menneske i Sinde?

Middagen gik dog tilende, uden at der skete noget, og Selskabet spredte sig i Haven, de unge Piger med Cigaretter, Herterne forsynet med store, mørke Cigarer med et Bismarck-portræt paa Beltet. Fru Salomon, Eybert, Aron Israel og hans to Søstre havde sat sig ind i et lukket Bjælkelysthus, hvor Kaffen blev skænket af Husmoderen personlig. Ogsaa Jakobe var tyet derind, og pludselig formørkedes Indgangsdøren af Pers brede Skikkelse. Hans Ansigtsudtryk var sorgløst og smilende, men Holdningen udfordrende.

„Undskyld, Hr. Sidenius,“ sagde Fru Salomon, der i den sidste Tid var optraadt med megen Bestemthed overfor sin Søns paagaende Ven. „Her maa ikke ryges. Ivan er vist nede ved Vandet. Kaffen skal straks blive bragt derned.“

Per trak sig tavs tilbage, og Jakobe saae overrasket hen paa Moderen. Saa taknemlig hun end var hende for at have faaet ham bort, følte hun sig dog lidt stødt af hendes Tone. Skulde hun ane noget? Umuligt var det ikke. Moderen havde aarvaagne Øjne.

Forresten var hun fast bestemt paa, dersom Per ikke af egen Taktfølelse fremtidig holdt sig borte fra Huset, da selv at underrette Forældrene om hans Frieri. Hun vilde for enhver Pris for-